

מדוע ניסתה המישטרה להעלים את התאונה שבה נהרגו שלושה ונפצעו שניים בלב תל-אביב?

זעקת אם
חנה ברודצקי ליד קברו של בנה ז'י מן, באזכרה לרגל השלושים שנערכה ב־30 השבוע שעבר בבית העלמין בבאר שבע. לידה, בנה השני, דב ברודצקי, 23.

רציני לצעוק, אבל לא הספקתי. ראיתי את האוטובוס מטפס עלינו אולי שניה לפני שפגע בנו. רגע, עוד

קיוויתי שנצליח לעבור את הצומת בשי לום. אבל מייד ראיתי שמאוחר מדי. רציני לתזהיר את זלמן, שנהג, אבל לא הצלחתי להוציא מילה מהפה. התכופתי באופן אינסטנקטיבי, וחיכתי למכה, ש־ידעתי שתבוא מייד.
המכה אכן באה מייד, כפי שראה רפי בראון, יליד מישמר העמק, בן 24. היתה זו מכה קטלנית. האוטובוס הכבד הסתער על מכונית החרמל, העשויה סיברגלס רופף, ופירק אותה לרסיסים. רפי ונוסע עת שנייה, גורית רילוב, היו ברי-מזל: הם רק נפצעו. שלושת חבריהם, נהרגו.

שבורה ומרוסקת

התאונה המחרידה אירעה בשלוש אחריצהרניים, ביום השישי, ה־29 לדצמבר, וכמו במחוז קסקאי — מרגע שאירעה, כאילו לא אירעה. שלושה אני שים נהרגו בלב העיר — ואיש לא ראה, איש לא שמע. התאונה לא הזכרה באף עיתון, להוציא ידיעה קצרצרה במ דוח על שלושה פצועים. כאשר הפכו המצועים למתים — הודד מסך של שתיקה. כל אמצעי-התיקורת גורו על עצמם אולם משונה. המעורר חשדות כבד דים (ראה מסגרת).

חשדות כבדים במיוחד — נוכח התגובה

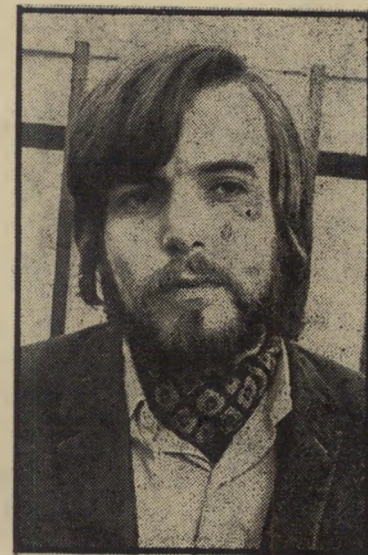
תאונה

מקום התאונה
רח' שינקין בתל-אביב. הצומת היא צומת אחד-העט. משני צידי הכביש מוצבים תמרורי "עצור". לפני התמרורים ישנו תמרור אזהרה נוסף, המתריע על שלטי ה"עצור". אולם כל התמרורים לא הצליחו למנוע את התאונה הקטלנית שאירעה פה לפני חודש ימים. יש להתקין פה תמרור, סוענים דיירי הסביבה. בעיגול שבמרכז הצומת מסומנת הנקודה בה פגע אוטובוס של חברת אל-על במכונית הדוכס של מינה קזם, הרג שלושה ופצע שניים.

במחנת התור

הנהג לא היה בתפקיד בשעת הנסיעה. הייד במרידות יחזקאל פטל, שעבד לפני היכנסו אל-על, כנהג בדן: "איך זה לא הייתי בתפקיד? בטח היי חני. נתנו לי לאסוף את העובדים. אלא מה, גנבתי את האוטובוס?"
לאחר לחץ, הוא מסכים להתייחס לת-אונה עצמה: "זה לא נכון שלא עצרתי בצומת. אם לא הייתי עוצר בכלל, לא היה נשאר דבר מהמכונית הפרטית. היא דהרה כמו מטורפת."
"את הצומת הזאת אני לא מכיר." אביו של יחזקאל חוזר ומתערב בשיי חה: "חודש ימים אחרי התאונה הוא היה בהלם." הוא טוען בלהט. "אחרי ה-תאונה, הוא התעלף."
"כן, התעלפתי." מאשר יחזקאל פטל, ומייד אחרי זה, לקחו אותי שאתן עדות. לא התחשבו במצבי, ונאלצתי למסור עדות."

לקבל את המשכורת הראשונה. עבד רק כחודשיים, וקרה לו דבר כזה." טען השבוע משה אילת, קצין-העיתור נות של אל-על: "כל התאונה הוו איננה עניין ציבורי. אין לה קשר עם אל-על."

ניצול
רפאל, בראון, 24, חבר התיזמורת הפילהרמוני ניח, יושב במושב האזורי, וניצל בנס.

לכיסוי-ענק בראש החדשות. מכונית החרמל-100 מספר 262-876 בסעה ברחוב אחד-העט, והגיעה לצומת שינקין, כשהאוטובוס עלה עליה. לפני האוטובוס, שנסע ברחוב שינקין, ניצבו אמנם שני תמרורי עצור בולטים, אולם הם לא הספיקו לו. נהג האוטובוס התעלם מהתמרורים, נכנס לתוך המכונית הפרטית, מחץ אותה ודחף אותה, שבורה ומרוסקת, עד המידרכה. האוטובוס הקטלני, מס' 37-438, היה אוטובוס פרטי של חברת אל-על. נהגו, יחזקאל פטל בן 23, תושב בני-ברק, הר בא בפני השופט, שלושה ימים לאחר ה-תאונה, שוחרר מייד בערבות צד ג' של אלסיים ל"י.

קרה מה לעשות

יחזקאל, צעיר שחרחר ורזה, לא היה מוכן תשובה לומר מילה על נסיונות התאונה: "תפנה לעורד-דין שלי." היה כל מה שהסכים לומר. אביו של יחזקאל, משה פטל, הוא רבי סמל במישטרת-ישראל, המשרת בתחנת נמל-התעופה לוד. לא הזמנו את התאר-נהג, מפליט האב, "קרה, מה לעשות. זה השעם הראשונה בחיים של יחזקאל שקר רית לו תאונה. זה עניין של מזל. לא הזמנו את התאונה, אתה מבין?" תירהור קודר חולף בו: "אני זה שהי באתי את הכן שלי לעבוד באל-על. וחד נה, איך לא חלק לו. אטילו לא הספיק

ניצולה
גורית רילוב, שהיתה אחת משני הניצולים, מתייפחת ליד קברו של חברה, זלמן.